

Jeg er enig med fru Margrethe Vestager i, at det bedste da ville være, hvis vi kunne gøre det hele bedre, og lad os da undersøge, om vi kan gøre det hele bedre. Men når jeg bliver stillet over for alle disse påstande om alt det, der nu kan ske, synes jeg, at jeg skal have lov at påpege, at der under det nuværende system altså også kan ske noget.

Kl. 19.55

Så ved jeg ikke, om det er rigtigt at beskrive regionernes situation på den måde, at de nu skal sikre en vis forsyning, og for at de er sikre på, at de hele tiden har en plads, skal de have tomme pladser, og så må de gøre pladserne meget dyre, og så vil kommunerne sige, at det er for dyrt. Det problem synes jeg da må blive mindre med fem regioner end med de amter, vi har i dag. Det kan da ikke blive større, og jeg tror, at det er et af de problemer, som vil følge med. Uanset hvad vi gør, flytter nissen jo med, medmindre vi gør det hele til statslige opgaver. Men så tror jeg da, vi kommer fra asken og i ilden, for skal vi ikke lige her ved denne festlige lejlighed huske, at hvis der var noget, som gav hele handicapsektoren et skub opad og gjorde den til verdens måske bedste handicapsektor, så var det den sidste kommunalreform i 1970. Det gav virkelig et skub fremad, og det kunne meget vel være, at det samme sker med denne reform.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det skal jeg slet ikke gøre mig til dommer over, men umiddelbart vil jeg nu ikke tro det. Der er den meget væsentlige forskel mellem situationen nu og situationen, der vil komme, at regionerne ikke har adgang til nogen form for selvstændig finansiering af deres forpligtelse.

Hvis man ikke har adgang til selvstændig finansiering, men har en pligt, er man i en meget vanskelig situation, for den pligt kan kun opfyldes ved, at man har kunder i butikken, som er villige til at betale for, at pligten kan løftes, og altså ikke kun betale for den vare, kommunen vil købe, men også for de andre varer, der er på hylderne, indtil der måtte vise sig konkrete kunder.

Det gør en konkret forskel, og det gør ingen forskel, om regionerne er store eller små, medmindre regeringen forestiller sig, at institutionerne skal centraliseres voldsomt, hvilket jeg ikke tror regeringen forestiller sig. Derfor må det være præcis den samme situation med hensyn til, om der er tomme pladser eller ej, med den af-

gørende forskel, at regionerne ingen finansieringskilder har til egen drift.

(Kort bemærkning).

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Men regionerne har jo heller ikke adgang til selvstændig finansiering, når det gælder hele sygehussektoren, og det tror jeg ikke vil gøre den store forskel. For det, som har kendetegnet de sidste 30 år, i hvert fald lige så længe jeg kan huske, har været benhårde aftaler mellem stat og amter og kommuner, som heller ikke overlod noget plads til amterne eller var særlig forskellige fra det, vi kender i dag. Jeg kan ikke se, at der er nogen væsensforskel på at være takststyret eller rammestyret på sygehusområdet og så at være takststyret eller rammestyret her. Jeg kan ikke rigtig se, hvad forskellen er på dette og så på sygehuse, men måske er det mig, der er for tungnem.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg skal være den sidste til at sige, at undervisningsministeren er tungnem. Men problemet er blot det, at der her med det samme skal falde kroner i kassen fra kommunen, ellers bliver regionen nødt til at lukke den konkrete plads, der måtte være i en institution. Det fører mig over til det spørgsmål, som jeg også rejste under den tekniske gennemgang, nemlig om undervisningsministeren agter at ændre på det princip, der er skrevet ind i lovforslaget, om, at man laver en årlig rammeaftale. På servicelovgivningens område er det nemlig lavet om til, at man kan lave en fleksibel rammeaftale, hvor rammeaftalen hele tiden kan ændres afhængigt af, hvilke konkrete nye problemer kommunerne har.

Og så lige kort: Åndssvageforsorgen blev udlagt 10 år efter, at vi fik kommunalreformen. Det var nemlig en glidende udlægning.

(Kort bemærkning).

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg takker for bemærkningerne om den årlige rammeaftale, for den skulle jeg have husket i mit sidste svar. Men tilbage til det med taksterne. Hvad gør man i dag, når man har sådan en institution? Man lægger et budget, hvor man gætter på, hvor mange fyldte pladser og hvor mange tomme pladser der vil være, og så kan man gætte rigtigt, og man kan gætte forkert. I en stor region vil der være gynger og karruseller, og så er der måske en dialog med kommunerne, hvor